

VERSLAG OPERATIE RUGHERNIA JOLLY (4 jaar)

mei 2007 - 01-06-2007

De TPLO operaties zijn inmiddels bijna anderhalf jaar geleden. Het is een jaar lang goed gegaan. Jolly liep stevig, was vrolijk en kon (bijna) weer alles wat ze voorheen ook kon. Eind januari 2007 gaat het weer bergaf met haar poten en met name rechtsachter, haar slechtste poot.

Omdat we verwachten weer een heel medisch traject in te gaan, hebben we een derde verslag geopend zodat iedereen de stappen kan volgen die we gaan zetten om te proberen haar weer beter te maken.

25-01-2007

Jolly is al ruim een week rustig, trekt zich terug en loopt wat krom met de achterhand. Volgens de DA is er lichamelijk niets mis maar ze is erg gevoelig bij de ruggengraat op de overgang met het bekken. Het kan zijn dat door de kruisbandoperaties de stand van haar skelet is veranderd en wervels een ontsteking hebben veroorzaakt of misschien zelfs zenuwen hebben beklemd naar de poten toe. Om daar zekerheid over te krijgen zouden we een röntgenfoto moeten laten maken. Voorlopig weer op de metacam.

08-02-2007

Jolly heeft nog steeds dezelfde pijnklachten en loopt met bolle rug. De buik is niet gevoelig en op de plek op de rug die vorige week nog pijnlijk was, reageerde ze niet meer. Er zijn röntgenfoto's gemaakt van ruggenwervel, nekwervel en heupen. Op de foto's is te zien dat er voldoende ruimte zit tussen de wervels in de ruggengraat dus zenuwen zitten er niet beklemd, waarschijnlijk, want op een röntgenfoto is niet alles goed te zien. Er is wel een kleine afwijking te zien aan een wervel midden op de rug (ongeveer bij aanvang van de ribbenboog). De nekwervels zijn normaal. Op de heupfoto's is te zien dat de kop niet mooi aansluit op de kom (rechts is slechter). Het is niet dramatisch maar dit kan na een aantal jaren wel wat meer klachten gaan geven. Bij de knieën is lichte artrose te zien maar de botranden zijn nog behoorlijk gaaf.

Bij de rechterknie is te zien dat de pinnen van de operatie buiten het bot uit steken, dit in tegenstelling tot de linkerknie. Dit kan irritatie veroorzaken aan de pezen en spieren. Het zijn allemaal maar vage aanwijzingen en een ontsteking is op een röntgenfoto niet te zien. Omdat de metacam bij Jolly niet meer afdoende werkt, wordt er iets sterkers voorgeschreven: cortaphen. Dit is tevens een ontstekingsremmer. We moeten dit een week proberen en dan nogmaals laten controleren.

14-03-2007

Omdat wij het vermoeden hebben dat het probleem toch in de knie zit, gaan we terug naar De Rashof waar Jolly is geopereerd aan haar knieën. Daar zijn röntgenfoto's gemaakt van beide knieën maar er zijn geen gekke dingen op te zien. Rasenberg heeft Jolly helaas niet zelf gezien voordat ze een roesje kreeg en daarom wil hij haar graag nog een keer terug zien over een week om haar neurologisch te onderzoeken.

21-03-2007

Terug naar De Rashof. Neurologisch is er geen probleem, Jolly's reflexen zijn normaal. Rasenberg vermoedt dat de uitstekende schroeven van de eerste operatie een zenuw raken en hij denkt dat, door het verwijderen van de bovenste drie schroeven, het probleem misschien opgelost is. Hij wil dit eerst proberen voordat hij ons een ander, duurder, traject instuurt.

Hij opereert haar meteen na het consult.

24-04-2007

Jolly loopt nog steeds erg moeilijk. Omdat we goede berichten hebben gehoord van kreupeldier.nl besluiten we om daar vandaag naartoe te gaan voor een second opinion. Bij de aanraking van Jolly's knie had mevrouw Aharon al meteen een negatief oordeel: de knie is erg instabiel. We worden door haar doorverwezen naar de Specialistische Dierenkliniek Utrecht (SDK), Theo Ottenschot.

02-05-2007

Naar Utrecht. Het is niet Theo Ottenschot die Jolly onderzoekt, maar Edgar Scheepens. Ondanks de negatieve eerste indruk van de kliniek omtrent professionaliteit en klantvriendelijkheid van de assistentes, wordt Jolly wel heel uitgebreid onderzocht. De knie kan zonder problemen in alle standen worden gebogen behalve gestrekt achteruit. Jolly geeft daarop duidelijk een signaal dat ze dat niet prettig vindt. Omdat de meegebrachte röntgenfoto's die eerder gemaakt waren, net weer niet het gewenste gedeelte toonden, zijn er weer foto's gemaakt van haar knieën en heup, alles gelukkig zonder verdoving. We krijgen vandaag geen terugkoppeling meer over de gemaakte foto's maar er wordt wel besloten de knie te verdoven om te kijken of Jolly daardoor beter gaat lopen. Als dat zo is, dan zit het probleem waarschijnlijk in de knie.

04-05-2007

Scheepens, SDK Utrecht, belt ons netjes terug. Hij is vandaag op de faculteit in Utrecht geweest met alle foto's en gegevens van Jolly en heeft daar overleg gehad met 5 andere specialisten, ook met eentje die bekend is met de TPLO. De hellingshoek van het scheenbeen is nog steeds goed wat

wil zeggen dat de TPLO goed is uitgevoerd. Scheepens heeft ook contact gehad met Rasenberg over wat hij tijdens de operaties en ook daarna aan Jolly's knieën heeft vastgesteld. De instabiliteit in de knie valt kennelijk mee. Bij TPLO wordt de achterste kruisband extra belast en die kan dus ook scheuren maar dat is op een foto niet te zien. Dat kan de instabiliteit vergroten.

Dat Jolly's poot naar binnen staat kan een gevolg zijn van het uit de kom schieten van de heup wat bij Jolly blijkbaar het geval is als ze opstaat. Zodra ze staat, gaat hij weer terug in de kom. Dit kan verergerd zijn door de afgenomen spiermassa. Het uit de kom schieten kan relatief simpel verholpen worden maar Scheepens was er geen voorstander van om dit te doen zolang niet definitiever bekend is waarom dit gebeurt.

Het advies dat ons gegeven wordt is om toch een MRI scan te laten maken. We hebben eerder in Best al geïnformeerd of dit kon. Zij spraken dit tegen omdat er implantaten in Jolly's poot zitten en dit de scan zou vertroebelen. In Utrecht schijnen ze dit wel te kunnen als de instellingen van de scanner maar goed zijn. Wat Scheepens wil proberen is om, als Jolly toch onder narcose is, door de neuroloog de zenuwbanden te laten doormeten. Ontstekingen en tumoren aan zenuwen kunnen namelijk heel geleidelijk aan slechter worden en zijn in een beginstadium nog moeilijk zichtbaar.

Hij is er eerder van overtuigd dat het probleem in de rug zit, en niet in de knie, ook afgaande op wat Rasenberg heeft vastgesteld. Utrecht kan ook een CT scan maken maar daarop zijn de wervels, zenuwen en afwijkingen daaraan niet zo mooi te zien. Er zit een redelijke slijtage in de knie, hij kraakt behoorlijk. De meniscus is er half uit maar dat geeft bij Jolly geen problemen. Ze reageert namelijk helemaal niet als de knie dubbel gevouwen wordt. Deze slijtage is onder controle te houden met pijnstillers + Hills J/D + gewichtsbeperving. Als het een rughernia blijkt te zijn, dan is dit te opereren, het herstel hiervan duurt 6 weken.

Scheepens dacht voor 90% zekerheid te kunnen stellen dat er iets te zien zal zijn op een MRI. Jolly is wel een niet-alledaags geval. In de 15 jaar waarin hij als specialist werkt, had hij dit probleem nog niet meegemaakt. Het is mogelijk ook een combinatie van factoren.

We dienen even te overleggen thuis en hem 9 mei te bellen wat onze beslissing is, dan maken we gezamenlijk een plan van aanpak. Inmiddels hebben we zelf niet stil gezeten en hebben we referenties opgevraagd van Ottenschot en die zijn tot nu toe erg positief.

10-05-2007

Edgar Scheepens belt terug. Jolly is ingepland voor een MRI scan aanstaande dinsdag. Edgar heeft nog met een oud-collega van de universiteit gesproken en, tegelijk met de MRI, kan er ook een zenuwonderzoek om te kijken of er een blokkade zit van de rug naar de poten.

We moeten dinsdag al heel vroeg in Utrecht zijn waar Jolly eerst een gezondheidsonderzoek krijgt (hart/longen). Daarna dienen we ons te melden op de universiteit voor de MRI scan. Jolly moet daarvoor onder verdoving, waar we gelukkig bij mogen zijn. Aansluitend aan de MRI vindt het zenuwonderzoek plaats (door mevr. drs. Stassen) en als alles goed is gegaan, kunnen we Jolly meteen na de middag weer mee naar huis nemen. Op de universiteit zijn ze ervan overtuigd dat ze in ieder

geval een zichtbare MRI kunnen maken van de lage rug en misschien ook nog van de knieën, al zijn de knieën secundair.

Het wordt een duur dagje maar als we met de scan maar weer een stapje verder kunnen, dan is het goed besteed.

Jolly is inmiddels een beroemdheid want haar klachten hadden ze in deze vorm en in deze combinatie nog nooit meegemaakt. Scheepens is er bijna 100% van overtuigd dat er iets te zien moet zijn op de MRI, gebaseerd op zijn ervaringen.

14-05-2007

We hadden ons al helemaal voorbereid op een dagje Utrecht morgen maar krijgen een telefoontje dat het MRI apparaat kapot is. De afspraak voor Jolly is een weekje verzet en wel naar dinsdag 22 mei.

22-05-2007

We moeten al heel vroeg in Utrecht zijn bij de SDK voor een pre-anesthetisch onderzoek en zitten net voor 8.00u op de stoep, er is nog niemand. Na 10 minuten bellen we het telefoonnummer van het SDK en krijgen een ietwat slaperige Theo Ottenschot aan de telefoon. Als we gezegd hebben dat we om 8.30 op de Faculteit verwacht worden, is hij snel aangekleed, geschoren en beneden in de kliniek met een heleboel excuses. Edgar Scheepens, die Jolly heeft onderzocht, was er vandaag niet. Waarschijnlijk is de verwarring ontstaan omdat de afspraak een week was verschoven. Beetje slordig weer. Ottenschot controleerde Jolly zelf op temperatuur, polsslag en ademhaling en dat was allemaal goed. Na wat gehannes met het faxapparaat om een kopietje te maken van de routebeschrijving naar de Uithof (de Faculteit), kwam gelukkig de assistente binnen en nam het roer over. Alle verwijspapieren en röntgenfoto's lagen al klaar en dat hebben we eerst grondig gecontroleerd voordat we de deur uitstapten. Ook hebben we gevraagd of we het mobiele telefoonnummer mochten hebben van Edgar Scheepens, voor het geval er iets mis zou gaan op de Faculteit. Daar had hij overigens zelf al mee ingestemd.

We hebben niet zozeer gekeken naar het gekopieerde en half afgescheurde (het papier zat vast in de fax) exemplaar van de routebeschrijving maar vertrouwden eerder op de GPS in de auto om zo snel mogelijk bij de faculteit te komen. Daar was het nog even zoeken waar we moesten zijn want het terrein is even groot als ons dorpje en ze waren bovendien veel gebouwen aan het verbouwen.

We melden ons netjes aan bij de receptie en worden ook vriendelijk ontvangen. Alle gegevens worden overgenomen in de computer waarbij je zelf op het scherm mee kunt kijken of alles goed gaat. Je krijgt een heuse patiëntenkaart mee. Het duurt toch nog ruim een half uur voordat we aan de beurt zijn. Kennelijk moet de specialist eerst alle documentatie van Jolly doornemen. Ze wordt nog gewogen: 41,5 kg (heel mooi, dus zeker niet te zwaar).

Toen mochten we doorlopen naar de afdeling Chirurgie waar we verwelkomd werden door een meneer in groene steriele kleding, net als in een gewoon ziekenhuis. Jolly mocht op een tafel komen staan. Voordat we er erg in hadden, was ze al kaalgeschoren aan 1 voorpootje en werd er een infuusnaald ingebracht.

l'Ovile

De eerste poging was niet goed, de tweede wel. "Wat is ze braaf, hè?" Jolly geeft geen kik. Ondertussen wordt een vierkantje op haar buik kaalgeschoren en wordt er een electrode opgeplakt alsmede op beide voorpoten. "De verdovingsvloeistof zit er al in, ze zal zo wel door haar poten gaan zakken", zegt de assistente." En ja hoor, Jolly's pootjes beginnen te knikken en ze gaat in de

spelboog. "Nou haar achterwerk nog", zegt de anesthesist en een licht duwtje met zijn vinger is voldoende om Jolly helemaal te laten liggen op de tafel, ze is ook meteen helemaal weg. Ondertussen doen ze van alles met Jolly maar we mogen er niet meer bij blijven. Je mocht nog een knuffel geven, en met de mededeling dat ze goed voor haar zullen zorgen, laten we haar daar achter voor een MRI scan en een EMG.

Met een MRI (Magnetic Resonance Imaging) scan kun je heel nauwkeurige beelden maken van tussenwervels, ruggenmerg, kraakbeen, botten, pezen en de aanwezigheid van eventuele tumoren. Utrecht is voorloper met dit onderzoek en heeft ook de specialisten in huis om de beelden nauwkeurig te analyseren. Zo'n scan duurt ongeveer 1,5 uur.

Nu Jolly nog onder narcose is, wordt er ook een EMG (Electro Myo Grafie) uitgevoerd. Dit is een onderzoek waarbij middels elektrische schokjes de werking van zenuwen en spieren wordt bekeken. Dit wordt door een neuroloog gedaan.

Na zo'n 3 uurtjes mogen we Jolly weer ophalen op de afdeling Recovery. Ze is klaarwakker en zo ontzettend blij om een bekend iemand te zien. De labrador naast haar is al even enthousiast en we kunnen met onze stem nauwelijks boven zijn geflaf uitkomen.

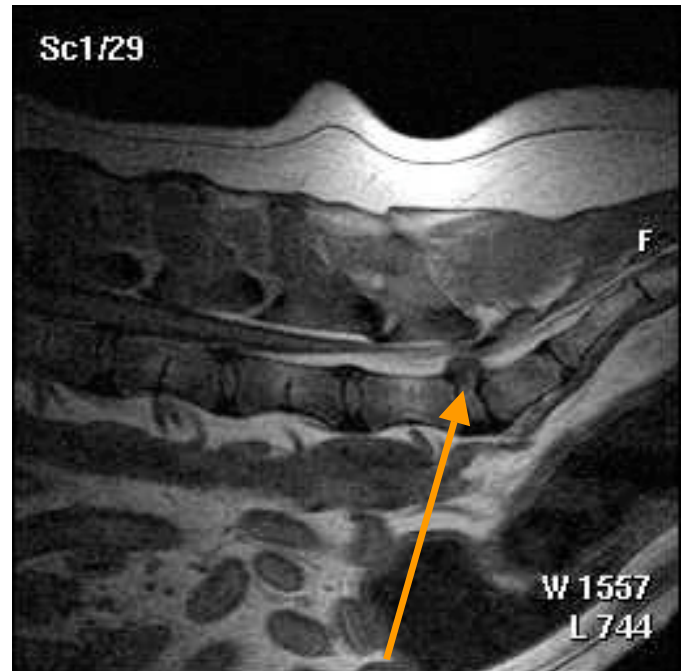
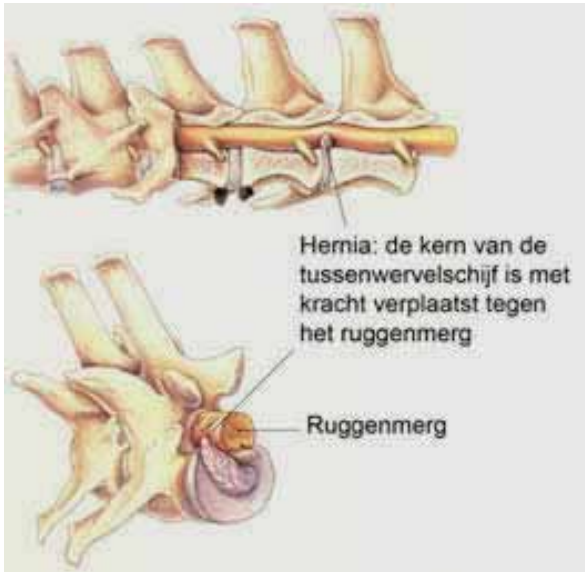
We krijgen geen verdere details te horen en weten dus ook niet of de MRI gelukt is.

De uiteindelijke uitslag krijgen we hopelijk eind van deze week te horen via Theo Scheepens.

En thuis volgde weer een warm welkom door Happy.

23-05-2007

Edgar Scheepens belt ons terug. Had de MRI nog niet zelf gezien maar een collega van de Faculteit had vast de uitslag doorgegeven. Jolly blijkt een forse rughernia te hebben ter hoogte van de laatste lendenwervel en de eerste staartwervel (= hielbeen). Jolly heeft 8 lendenwervels en dat is eentje meer dan normaal. Bij honden met een extra lendenwervel kunnen gemakkelijker rugklachten ontstaan. Er zijn twee typen hernia's en bij Jolly is waarschijnlijk de buitenring van de tussenwervelschijf van mindere kwaliteit.

De binnenkant verkalkt en puilt naar buiten en drukt op het ruggenmerg waardoor uitvalsverschijnselen kunnen ontstaan zoals het trillen van de poot. Alles wijst erop dat dit inderdaad de oorzaak van alle ellende is.

De EMG is gisteren niet uitgevoerd vanwege afwezigheid van neuroloog mevr. Stassen maar in dit geval zou dit onderzoek weinig toegevoegd hebben. Van de knieën kon geen MRI gemaakt worden omdat de implantaten van staal zijn en dit vertroebelt het beeld (titanium zou wel een beeld hebben gegeven).

Het uit de kom schieten van de heup zou ook verklaard kunnen worden met de hernia. Immers, doordat Jolly haar poot niet meer volop heeft kunnen belasten, is het spierweefsel op die poot erg achteruit gegaan. Bovendien sluit de heupkop al niet mooi aan in de kom. Dit bij elkaar zorgt ervoor dat de heup instabiel wordt.

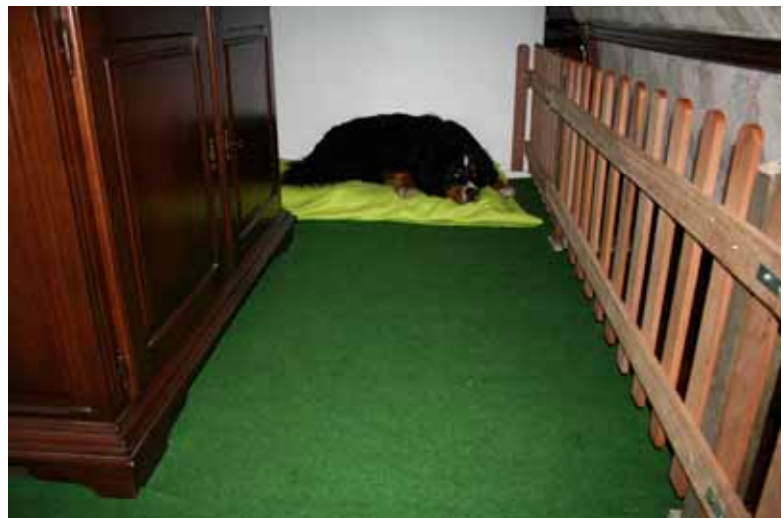
Het opereren van een rughernia is een relatief standaard ingreep en zal Scheepens zelf uitvoeren. De operatie is ingepland voor **woensdag 30 mei** bij de SDK in Utrecht. Na de operatie zal Jolly weer 6 weken absolute rust moeten houden en daarna maanden moeten revalideren, eventueel m.b.v. een fysiotherapeut. We hebben inmiddels de routine te pakken maar vervelend dat ze voor een derde keer onder het mes moet.

27-05-2007

We moeten opnieuw een afscheiding in de kamer maken maar Jolly krijgt deze keer maar ¼ van de ruimte die ze na de vorige operaties ter beschikking had. Een mooi hardhouten hekje aan de bank geschroefd en de bank bevestigd met schroeven in de parketvloer (och, wat kan het ons ook schelen!).

Met deze constructie hoeft Jolly niet zo ver te lopen naar de tuin want ze kan meteen door de hal via de voordeur naar buiten om haar behoefte te doen. De kunstgrasmat hadden we nog over dus die kunnen we nu weer goed gebruiken. Ze mag ook nu absoluut niet uitschuiven.

Het blijft niet leuk om haar zo te zien zitten achter een gesloten hek maar het is voor haar eigen bestwil en om haar te beschermen tegen al te opdringerige en speelse logés. Ze kan nog aan twee kanten langs de bank in de kamer kijken en vanuit de ene hoek kan ze ook de televisie zien. De home video's liggen al klaar.

We hebben Jolly nog even ontwormd want ze had een lintworm in haar ontlasting.

28-05-2007

Twee daagjes te gaan en nog even genieten van het buiten zijn. Op het veld van school zal ze een hele tijd niet meer komen.

29-05-2007 (de dag voor de operatie)

We nemen Jolly mee naar onze eigen dierenartspraktijk om eventjes te wegen. Ze is 43 kg. Haar vacht wordt rondom lekker geborsteld want ze zal voorlopig niet op haar rug kunnen gaan liggen. Ze zal een heel stuk van haar mooie vacht moeten missen. Nog een extra lekkere maaltijd voordat ze morgen nuchter moet zijn.

30-05-2007 (de dag van de operatie)

Om 10.00u worden we verwacht door Edgar Scheepens op de Specialistische Dierenkliniek in Utrecht aan het mooie Wilhelminapark.

Jolly krijgt nog een check-up en mag mee naar beneden in een dubbele bench waar ze zonder problemen in loopt. Ergens heeft ze wel in de gaten dat er iets staat te gebeuren. Ik kan jammer genoeg niet bij Jolly zijn als ze gaat slapen en dat is tot nu toe nog wel altijd gebeurd. Met een verbaasde blik in haar ogen en de riem in mijn hand laat ik Jolly daar achter. Mits alles goed gaat, kan ik haar eind van de middag weer mee naar huis nemen.

Ik breng de hele dag door in het Dolfinarium en in Utrecht zelf en de minuten kruipen voorbij. Aan het eind van de middag sta ik weer op de stoep maar krijg te horen dat ze nog bezig zijn met de operatie en dat ze vandaag niet meer mee naar huis kan. Flink balen ook omdat ik haar niet vantevoren nog even kan zien.

Natuurlijk net in de file terug moeten rijden.

Bij thuiskomst bel ik zelf de kliniek. De operatie was goed verlopen. Het was inderdaad een hele forse hernia maar verder zijn er geen rare dingen gevonden in het operatiegebied. Jolly had wel

last van wat bloedingen maar die zijn allemaal gestelpt. Waarschijnlijk zijn die versterkt door het langdurige gebruik van pijnstillers. Het herstel de eerste paar dagen na de operatie zal daarom wel wat langer duren. De zwelling tussen de wervelschijven is weg en de zenuwen liggen weer los.

Het is beter als Jolly een nachtje blijft ter observatie zodat ze haar eventueel wat meer pijnmedicatie kunnen geven en ook kunnen kijken of ze zelfstandig haar blaas kan legen; bij een lage rugoperatie is dit erg belangrijk (vandaag is haar blaas al een keer gekatheteriseerd). Morgenvroeg krijgt ze eten en drinken en ook dat moet goed gaan.

We dienen morgen te bellen hoe het met Jolly gaat en wanneer ze mee naar huis mag. Over 6 weken moet ze hier terug op controle.

Methode:

Er wordt een raampje in het bot van de wervels gezaagd waardoor het afwijkende materiaal naar buiten wordt gehaald. Hier op de middelste

31-05-2007 (dag 1 na de operatie)

Gelukkig gaat het goed met Jolly, althans dat werd gezegd door de telefoon en ik haal haar rond het middaguur op. Ze krijgt ontzettend veel medicijnen mee:

- Moderin (vorm van prednison), pijnstillers
- Previcox, pijnstillers
- Synulox, antibiotica
- Stomorgyl, voor de keel
- Hoestsiroop
- Vitamine B complex, ter versterking van de spieren

Ze heeft veel last van haar keel van het beademingsapparaat. De eerste dagen daarom alleen zacht voedsel.

Het valt op hoe moeilijk Jolly kan ademen. Na enkele passen is ze totaal buiten adem. Ze kan dan ook bijna niets, zelfs een plas doen, -wat ze overigens niet gedaan heeft-, kost teveel energie. Als ze ademt, rochelt ze heel erg, net of er vochtophoping is in de longen en ze dat niet uit kan hoesten. Thuis valt ze bijna meteen neer op haar bed en hijgt nog minutenlang na. We moeten haar bewust heel rustig houden want ze kan het niet aan.

Een groot gedeelte van haar rug achter en het topje van haar staart is geschoren en de operatiewond is duidelijk zichtbaar.

Happy vindt het maar vreemd. Hij wil wel naar Jolly gaan kijken maar durft niet goed omdat ze zo'n raar geluid maakt.

Tijdens de korte stukjes dat ze naar buiten mag, gaat ze meteen op haar achterwerk zitten en piept ze zacht. Kennelijk begint de pijnstillers uit te werken en is het een raar gevoel.

18.00u: omdat haar benauwde situatie steeds erger wordt, gaan we nog met Jolly naar onze eigen dierenkliniek na overleg te hebben gehad met Utrecht. Ook daar ter plekke hebben ze Utrecht gebeld. De klachten komen waarschijnlijk toch van een zwelling in de keel. Zeker weten ze het niet want om in haar keel te kunnen kijken, zou ze weer onder narcose moeten en 3x binnen twee weken, dat is teveel van het goede. Ze heeft een injectie dexamethason gekregen om de zwelling te verminderen. Meer kan er nu niet gedaan worden.

22.30u: haar toestand wordt steeds slechter en is ze zo ontzettend benauwd, gewoon beangstigend. We bellen nog met een andere dierenkliniek die vanavond spoeddienst heeft maar die zegt

hetzelfde. Zolang haar tong roze blijft, krijgt ze zuurstof binnen en stikt ze niet. De injectie moet tijd krijgen om te werken. We durven haar geen moment alleen te laten en blijven om de beurt bij haar in haar hokje zitten. Ze krijgt ongeveer om het kwartier een benauwdheidsaanval en die zijn zeer heftig. We moeten haar gewoon tegenhouden op de plek om te voorkomen dat ze gaat lopen en het allemaal nog erger maakt.

03.00u: ze gaat eindelijk rustig slapen en dat duurt een paar uurtjes. Waarschijnlijk is ze helemaal op.

01-06-2007 (dag 2 na de operatie)

Elke inspanning en elke opwinding veroorzaakt weer een aanval. Door het vele hijgen, krijgt ze natuurlijk een droge keel maar als we haar een klein bakje water laten drinken is het weer helemaal hommeles. Het kost haar zoveel kracht. We laten haar zo min mogelijk buiten op het gras want ook dat is natuurlijk super vermoeiend. Ze heeft overigens nog helemaal niet geplast of gepoept maar haar kussen is wel aan 1 kant nat. Misschien heeft ze haar urine gewoon laten lopen. Het is belangrijk dat ze haar blaas goed leegt en op de beschrijving die we van Utrecht mee hebben gekregen staat ook dat we haar daarbij moeten helpen anders krijgt ze een blaasontsteking.

Tussen de aanvallen door krijgt ze wat zacht voedsel en voor het eerst ook haar medicijnen. Hopelijk geven die haar verlichting.

10.00u: een paar uur na de medicijnen gaat het nog steeds slecht. In overleg met onze eigen dierenarts besluiten we om Jolly daar te laten opnemen zodat er röntgenfoto's gemaakt kunnen worden van longen en keel. Indien nodig wordt ze toch verdoofd om in haar keel te kunnen kijken. We willen allemaal graag weten wat er nu eigenlijk precies gebeurd is in Utrecht waardoor het nu zo verschrikkelijk slecht met haar gaat. Vervelend ook dat we met een net geopereerde hond zoveel moeten sjouwen.

13.00: telefoontje dierenarts. Er zijn foto's gemaakt van haar luchtwegen. Als deze vergeleken worden met de foto's die in maart gemaakt zijn, dan is er een duidelijke vernauwing van de luchtweg zichtbaar net voor de borstingang. Van 20 mm eerst naar 6 mm nu. Met de gewone scope is dit niet te zien, je komt daarmee maar net zover als de stembanden en de zwelling zit nog zeker 20 cm verder. De vernauwing is een gevolg van de operatie en is niet te voorkomen. Sommige honden reageren hier veel heftiger op dan andere. Ze krijgt vanmiddag nogmaals een injectie dexamethason

en die moet de zwelling toch indammen. Samen met de medicijnen (de antibiotica en de prednison) die ze al krijgt moet dit uiteindelijk verlichting geven. Als de slijmvliezen blauw worden, dan zit er niets anders op dan haar te intuberen maar dit verergert uiteindelijk het probleem alleen maar.

16.00u: we gaan terug naar Helmond om Jolly op te halen. Voordat we haar te zien krijgen worden ons de röntgenfoto's getoond waarop heel duidelijk een zeer ernstige vernauwing te zien is.

Ze zouden nog in de keel kunnen gaan kijken maar er wordt niet verwacht dat daar iets raars zit. Er zijn geen signalen voor een stembandvernauwing. Er wordt overleg gepleegd over de medicijnen en in Utrecht hebben ze (de assistente waarschijnlijk) een fout gemaakt: Previcox en Moderin mogen niet samen gegeven worden dus de previcox wordt geschrapt. Er blijft nog genoeg over om uit te kiezen maar een injectie werkt toch nog het beste. Jolly wordt weer in de auto gezet maar ze heeft sinds ruim 28 uur niet meer geplast. We wachten op de dierenarts die inmiddels weer met een ander spoedgeval bezig is. We halen Jolly weer uit de auto en zetten haar aan de kant van het parkeerterrein in de bosjes. Met een flinke druk op de blaas gaat ze inderdaad staan plassen.

Het lijkt wel of heel de dierenkliniek is uitgelopen om ernaar te kijken; overal witte jassen. Eindelijk even lachen.

Jolly wordt teruggezet in de auto maar dit uitstapje was erg veel gevraagd. Al heel snel krijgt ze het weer ontzettend benauwd en nu zo erg dat haar tong inderdaad wat blauw wordt. Een zuurstof-apparaat wordt naar buiten gereden en we houden het zo dicht mogelijk bij haar bek totdat het ergste voorbij is.

Thuis moet ze weer uit de auto naar de voordeur en naar binnen. Ze krijgt een slokje water maar zelfs dat is weer teveel en ze krijgt weer een hele heftige aanval. Je kunt alleen maar machteloos staan toekijken en proberen haar zo stil mogelijk te laten zitten. De airco staat aan. Hoe kouder, hoe beter.

18.00u: Jolly krijgt twee flinke benauwdheidsaanvallen achter elkaar, haar tong is blauw en we moeten haar helpen met ademen door op haar borstkas te drukken. We kunnen dit niet langer aanzien en Jolly onwaardig laten lijden. We maken een afspraak bij de dierenarts voor de onmogelijke beslissing ...

18.45u: We gaan naar Helmond maar gaan niet naar binnen in de praktijk. We willen Jolly niet onnodig kwellen door haar uit de auto te halen. De dierenarts komt bij ons in de auto zitten naast haar. Ook hij heeft veel met Jolly meegemaakt. Ze krijgt haar eerste spuit en na een kwartier ligt ze kalm te ademen. Het piepen, het rochelen en de benauwdheid lijkt voorbij, alsof ze ligt te slapen.

19.00u: Jolly krijgt haar laatste spuit en slaapt rustig in. Haar strijd is voorbij.

l'Ovile

02-06-2007 (1 dag na haar overlijden)

We begraven Jolly bij ons in de tuin, dichtbij.

04-06-2007

(4 dagen na haar overlijden)

We lichten Utrecht in over het overlijden van Jolly, zij wisten het nog niet. Uit een lang gesprek met Edgar Scheepens (de dierenarts die Jolly had geopereerd) maken we op dat het gissen blijft naar de oorzaak van de complicatie. Jolly was rustig de avond aansluitend aan de operatie; Theo Ottenschot, die boven de kliniek woont, bevestigde dit ook.

Om daadwerkelijk achter de oorzaak te komen hadden we sectie moeten laten verrichten op het lichaam van Jolly maar dat is niet meer mogelijk. Wat ons troostte is de opmerking dat, als de zwelling inderdaad zo diep in het lichaam heeft gezeten, wij daar niets aan hadden kunnen doen. Overigens, de assistente die de verkeerde medicijncombinatie had meegegeven (wat overigens geen effect heeft gehad op hoe het met Jolly is afgelopen), had die ochtend ontslag genomen.

Theo Ottenschot heeft onze minder positieve ervaringen over de uitstraling en professionaliteit van zijn kliniek (niet over de expertise van Scheepens en Ottenschot!) ter harte genomen en zal zeker actie daarop ondernemen. Het brengt Jolly echter niet terug.

06-06-2007 (5 dagen na haar overlijden)

Op het berner sennen forum vindt een stille tocht plaats ter nagedachtenis aan Jolly.

